

Откарамъ *м. св.* **Откарвамъ** *м. дл.* 1) угоню, угоняю: Венгри-тъ изгаряли къщи-тъ на селяне-тъ, откарвали доботака имъ. *Ж. 174.* 2) исполню, исполняю, сработаю (о производствѣ, о работѣ вообще): Такъва фабрика за година откарва толкова работъ, колко-то едва бяхъ могли да искарать съ рѣцѣ 30000 работници. *Л. Д. 1873 р. 195.*

Откачъ *м. св.* **Откачамъ** **Откачвамъ** **Откачѣвамъ** *Ц. м. дл. (против. закачъ)* сниму, снимаю что либо (съ гвоздя, съ вѣшалки, со стѣны и т. д.) отцѣплю, отцѣпляю: Цапѣ се люто разсърди И пушка-та си откачи Че си Тодорка помѣри. *Д. 47, 45—47.* Хайдутинъ-тъ ся качилъ и на прѣстолъ-тъ да откачи кандило-то, кое-то было закачено надъ него. *Ч. 131.* Уткѣчи вѣрѣжъ жѣтѣни, Турѣ ги вѣ куонъ джюбовѣ. *Ч. 302.* Богъ да бѣе конче отъ тозлук-отъ, Що закачи момини-те гащи; Наведихъ сѣ конче да откачамъ. *М. 440.* „Начу, Сиракъ Начу! И откачи рало, чи са-й закачило За деветъ казани Сосъ жѣлти алѣжни“. *М. 109.* **Откачъ** **са** **Откачвамъ** **са** отстану, отстаю; отвязусъ, отвязываюсь: Ако ниешъ гюловица, то не можешъ да са откачишъ отъ нея. *З. 195.* Не ма глѣдайте сега, че съмъ съ висока наларія на главата, беки че ми е драго менѣ да живѣя тука (въ Букурещъ)? нѣ какво да сторя като съ вѣмѣ съмъ са заловилъ и качилъ и сега не можъ вече да са откача. *Зк. 62.*

Откинамъ (*Макед. и з. бол.*) *м. св.* 1) оторву, сорву (*син. откъснамъ*): Подунѣ ветеръ фортуна, Откинаѣ вейка маслина. *В. 82.* Изникнала е калинчица, На два пъте, на два друма, Кой помине се откине. *ѡв. 228.* А погачата бащата на момчето и моматъ, ще я разкинатъ на поле и забѣлѣжатъ, че отъ коя страна ся по-више откине—щастлива е. *Ч. 93.* 2) спасу, избавлю: Кога дойде Айдутъ Дебелъ Новакъ, Кога гледи Марка ми го нематъ. Стегна конъ-о низъ Скоки широко, И ми бѣрка цѣрна Арапина, Да откине Марка Кралевики. *М. р. 209.* Ке бегамъ, мале, ке бегамъ, Оти сумъ ударилъ Турчина... „Седи ми сино, нийъ бегай, Тейко ти ѣ коджобаша, Онъ си има много пари, Пари ке даде, ке тѣ откинить“. *М. 175.* Отъ малу съ беганѣ откинало. *М. 159.* (*син. отгървѣ*).

Откѣличъ **Откѣлючъ** *с. м.* **кѣлючъ**: Допрати мѣ горня-та царица, да ми дадешъ откѣлюче-тъ, да откѣлича сандѣци-тъ да извадѣ черны калугерчета?—Лебеница съ сѣмки-тъ. *Ч. 118.*

Откѣличъ **Откѣлючъ** *м. св.* **Откѣличамъ** **Откѣлючамъ** **Откѣличувамъ** *Ц. м. дл.* оторву, отпираю (*против. заключаемъ*): „Откѣличи си твои шаренъ ковчегъ, Извади ми мое бѣло рубо“. *М. 144.* „Дай ми, моме, кѣлюче-и-те, Да откѣлючамъ Пирга града, Да вида що иматъ нѣтре. *М. 292.* Ако султанъ така даде изанъ, Ке откѣлючамъ сабя отъ ножница, И негова глава ке отрежамъ. *М. 143.* Паднало му